

Възлюбете се!

„ДА ВЪЗЛЮБИШ БЛИЖНИЯ СИ КАТО СЕБЕ СИ.“

Под думата „себе“ аз разбирам Божествената човешка душа. Всички души, които са излезли първоначално от небитието и са влезли в битието, са били все двойки. Две души са били те и тези души сега се търсят. Всички стремежи на хората, дето се любят, дето се женят, дето деца раждат, подразбира това, че всеки търси своята душа. Ще ми възразите: „Че как тъй, не виждаме ли ние, не виждат ли хората?“ Духовното зрение във вас още не е развито. Някоя мома намери някой момък, ожени се за него и казва: „Моят възлюбен, той е!“ И попът дойде и ги венчава в името Божие. Не се минава един месец след женитбата и тя казва: „Не е той“. Мъжът намери някоя жена, ожени се за нея и казва: „Не е тя“.

Христос казва: „Да възлюбиш ближния си“, т.е. да възлюбиш ближната, сродната душа. Когато вземам думата „душа“, аз я употребявам като една мярка. Ако ти не можеш да любиш близката си душа, ако не можеш да любиш душата, с която си излязъл, никого не можеш да любиш. „Като себе си“, казва Христос, а не

извън себе си. От думите „като себе си“, от онзи човек, който може да люби, започва творчеството на Земята. „Да възлюбиш ближния си като себе си!“ Не да го любиш, а да го възлюбиш се казва. Казваме на български език: „възлюбвам“ и „любя“. Думата „възлюбвам“ е по-силна от думата „любя“. Вие любите, но не се възлюбвате. Любете се и се възлюбвайте! Във влюб-

ването има разлюбване, а във възлюбването няма разлюбване, в него има един процес на възрастване.

Тези две сродни души са двата полюса, дето се ражда животът. Само когато намериш душа, сродна на твоята, която да съставлява противоположния полюс на твоя живот, само тогава ще има растене и ще започне истинската еволюция.

Когато Христос казва:

(Матей 22:39)

„Да възлюбиш ближния си“, Той подразбира, че в дълбокия смисъл на окултната наука лежи друго едно знание, в което напредналите хора едва имат едно малко прозрение. Само когато придобиеш истинското знание, само тогава ще намериш другия полюс на своя живот, или пътя на своето възлизане. Туй, което се казва „посвещение“, ще стане, когато намериш учителя си, а той - своите ученици. Всичката тайна стои в това - да намериш своята възлюбена, сродна душа. Не я ли намериш, никой учител няма да те вземе да ти покаже онава дълбоко, тайно знание, да ти покаже пътя на твоето възлизане. Като намериш тази сродна душа, ще тръгнеш напред. Има ли една опорна точка, всичко става. Как е казал Архимед? „Дайте ми една опорна точка, за да сложа своя лост, и ще вдигна цялата Земя.“ Следователно този близък, когато трябва да възлюбиш като себе си, той трябва да ти бъде опорната точка, на която да туриш своя лост. Кой лост? - Любовта. И тогава всички действия ще стават правилно.

продължава на стр. 2

Житният режим тази година започва на 11 февруари

„Житното зърно е емблема на човешката душа. То представлява велика история в развитието на природата. Ако вие можете да разгърнете листата на житното зърно, да проследите неговата история, щяхте да разберете напълно историята на човешката душа. Както житното зърно пада в земята и умира, както то пониква, израства и дава семе, същото става и с човешката душа.“

Учителя

Пожелание

Любезни братя и сестри,

с много радост посрещнахме идващата 2009 г., когато се навършват 145 години от рождението на Учителя. Изминалите 2-3 години бяха особено плодотворни и във вътрешен план, и по отношение на външната работа. Издадох се много книги, участвах в различни обществени и културни мероприятия, научни конференции, нарастваше приятелството ни с единомишленици. Събитията като че ли следваха и следват своя естествен ход, зададен от мъдрия промисъл на Духа. Филмът и участието във „Великите българи“, посещението на японския учен д-р Масару Емото на Братската градина и Рила, Научната конференция в СУ „Климент Охридски“ с официалното представяне на Дипломната работа на Учителя, множеството изяви на Братството в обществения живот, продължаващи и досега, са едни от светлите точки на постепенното пробуждане на общественото съзнание и знакови събития за неуморната работа на Разумните сили. Можем с радост да споделим постиганото дотук и да активираме творческите си сили за бъдещата работа.

С тези редове бихме искали да поздравим всички братя и сестри, и всички наши приятели от различни страни, да ги приканим да споделят разбирането и опита си в Школата на Живота. Започва подготовката на документален филм, във връзка с което, молим, да изпратите материали - писма, филми, аудио и видео записи за братския живот от различни точки на планетата, с което да покажем плодовете на посятото преди сто години от Учителя.

Бихме искали да поздравим всички братя и сестри, всички наши приятели, споделящи разбирането и опита си в силата на Божието Слово. Да си пожелаем необятността на небесната шир да бъде като образец за нашите отношения - те винаги да бъдат движени от Божествената Любов, пропити от безкрайния океан на Божествената Мъдрост и винаги насочени към Истината - там, където всичко се влива в изначалното Единство.

Скъпи приятели, братя и сестри от всички краища на милата ни планета, желаем и в бъдеще да носим свещеното чувство на братския живот, да бъдем заедно и в единение с всичко живо.

„Братство, единство ние искаме, зовът на Любовта ние викаме...“

Общество Бяло Братство

Житният режим

Житният режим е уникална диета за пречистване на организма, дадена от Учителя Петър Дънов. Прави се всяка година през февруари, веднага след фаза пълнолуние, когато започва разсипът на Луната. Добре е да се започне в сряда, но не по-късно от третия, четвъртия ден след пълнолунието. Целта му е пречистване и обновяване на организма след зимата. Практиката за пречистване на организма след зимните месеци е позната в много култури и религии, включително и в християнската. Такава е в действителност целта на дългия великденски пост.

Житният режим е замислен да бъде провеждан във времето, когато природният годишен цикъл клони към завършек, преди точката на пролетното равноденствие да отбележи началото на новата година. Новата година - астрономично и астрологично в действителност започва от този момент - 21-22 март. (Точката на равноденствието

е на 21, но в много култури се празнува датата 22, вероятно заради особената нумерологична тежест на това число.)

И така, през февруари изчистваме тялото си

от утайките и наслояванията, натрупани от по-тежките храни на зимните месеци. Житният режим трае десет дни и през времетраенето му е необходимо да се пие

много вода. Препоръчва се дневно над литър и половина топла, преварена вода, която сама по себе си има силно пречистващо и енергизиращо действие.

Житото като храна заема особено място в човешката еволюция. Според Учителя, с неговата поява е започнала еволюцията на човешкия род и то представлява най-пълноценната храна за човека. При меленето и термичната обработка обаче то губи част от полезните си съставки и най-вече, жизнената енергия, наречена от индусите „прана“.

Житен режим
Изяжда се всеки ден по 100 гр. жито, добре измито и наkisнато от предишната вечер във вряла вода и оставено да престои така в термос, или леко сварено от вечерта. Житото трябва да бъде поне омекало, може и разпукнато, но не много сварено. Житото не бива да бъде покълнало. Разпределя се на три порции и се изяжда много бавно, продължава на стр. 3

от стр. 1

Любовта не е едно преходно чувство. Преходни неща са само материалните неща, те са сенки. „Да възлюбиш ближния си като себе си!“ Това не значи да се слееш с ближния си. Тук няма сливане. Някой казва: „Аз съм готов да жертвам всичко за тебе“ - това не е Любов. Тази Любов с жертви не се откупва. Апостол Павел казва: „Ако пожертвам всичко, а Любов нямам, нищо не се ползвам“. Може да направиш всички жертви, тези жертви са за тебе, ти искаш да се жертваш. Не, Любовта изисква нещо повече от жертви. Жертвата е само закон за изкупление на нашите грехове. Когато човек изгуби своята чистота, той може да я възстанови само чрез закона за жертвата. С жертвата се придобива чистотата, с чистотата се слага основа да видим Бога, а с виждането на Бога започва истинското съзнание, истинското развитие, еволюцията на душата, нейният живот.

В първата заповед: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкия си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила“, Христос дава правила и методи, които ние разбираме. Сърцето, това е съзнателният живот. Умът, това е самосъзнателният живот. Душата, това е подсъзнателният живот, а силата на духа, това е свръхсъзнателният живот. Следователно вие, които разбирате математиката, ще направите тия пермутации: ще образувате двата полюса на Духа и ще турите сърцето на противоположния полюс,

защото животът не се намира в самосъзнанието и съзнанието; това са преходни етапи, през които душата трябва да мине. Това е движение. Ти очакваш бъдещето си благо. Можеш да се радваш на неща, които в миналото си преживял, или пък на неща, които в бъдеще ще преживееш, но никога не можеш да се радваш на неща, които преживяваш в настоящия момент. Всичкият ни живот седи или в бъдещето, или в миналото. Следователно, който очаква щастие си в сегашния момент на своето съзнание, той всякога се лъже. В съзнанието всякога има едно жилище на горчивини - те са процеси на чистене. В съзнанието и самосъзнанието спада законът на жертвите, защото в тях ние почваме да виждаме своите грешки, постъпките на миналото.

Възлюбете се!

„Да възлюбиш ближния като себе си!“ Правило е човек да обича себе си, защото себе си донякъде познава. Онзи, другият, когото ще възлюбиш, той ще прилича точно на тебе, той няма да седи нито по-високо от тебе, нито по-ниско. Затова, според закона на Любовта, ако искаш да обичаш някого и се поставиш по-горе от него, не си ти; ако пък си смирен и се поставиш по-долу, не си ти - нито си по-горе, нито си по-долу. Разбирайте ме, искам да разсъждавате по-добре, не от сегашния ви живот, не от сегашните ви чувства. Има големи наслоения, трябва да очистите всичко това, за да разберете Любовта. Сега, когато човек изучава Любовта, изисква се най-голямо геройство.

„Да възлюбиш ближния като себе си!“ Щом намериш сродната си душа, ти си разрешил половината от своята задача, намерил си правия път. Тогава твоят учител ще те намери и Христос ще ти заговори. Само тогава Христовите думи имат смисъл. И тук е великият закон: „Дето има двама души, събрани в Мое име, там съм и Аз“. Тези двама, това са тези две сродни души. Само при тези две сродни души Христос ще бъде третият. Това не е обикновен закон, да не си правите никаква илюзия, никаква измама.

Сега аз искам да ви дам една правилна фило-

сфия, за да се учите. Вие трябва да се чувствате като души. Никога не бива да приемате жертва от когото и да е заради вас. Никой учител, който и да е той, не иска заради себе си жертва от своя ученик. Ако ученикът иска сам да се жертва за своето самоусъвършенстване, да добие своята

първоначална чистота, може, но учителят няма нужда от неговата жертва. Следователно ние трябва да жертваме всичко, за да върнем своята чистота. Когато вие се жертвате, не казвайте, че се жертвате за Господа. Не се жертвате за Господа, а за вас. Тогава ще ви запitam: Намерили ли сте тази ваша сродна душа? Сега вие ще ми зададете въпроса: „Ами сега с тия наши жени, с тия наши мъже какво да правим?“ Този въпрос не го повдигам. То е все едно да ме питате: „Какво да правим с нашата костюм?“ Костюмът си е костюм, жената си е жена, жененето си е женене. Този велик въпрос не стои във връзка с това. Жененето е закон на самопожертване. Като се ожениш, какво правиш? - Добиваш своята чистота. Щом си чист, не трябва да се жениш; щом си нечист, жени се, колкото искаш. Женитбата е закон на самопожертване, за да добиеш своята чистота, или да изкупиш своята карма, както казват индусите. Но щом влезеш в епохата на истинското развитие, имаш чистота, законът на жененето и раждането вече ще се измени. Хората няма вече да се женят, да се раждат и възплътяват по този начин, както е било досега. Че няма да е така, Господ казва: „И ще се вселя между тях, и ще живее в тях“. И всички ние ще помним да дохождаме чрез вселяване, а не чрез раждане, възплътяване. Аз не говоря за сегашната епоха, а за истинската, но това не значи, че трябва да напуснем живота си - ни най-малко. Ние трябва да довършим работата си. Работата, която вършим сега в живота си, ще има отношение към бъдещия ни живот. Онзи, който краде майсторски, той и в другите си работи ще бъде такъв майстор. Онзи, който много мрази, той може и

много да люби. Като видя някой лош човек в света, аз му се радвам, защото този човек, като дойде в познание на истината, ще бъде пак също така ревностен в доброто, както е бил в злото. Аз не говоря за това обикновено добро, не. За мене сегашните и добри, и лоши хора са все под един

и същ знаменател. Всички са добри. Кога? - И най-лошият лъв, тигър, като го нахраниш, е добър, но я го остави 24 часа гладен и се опитай да го побутнеш! Така че ние често казваме: „Той е благороден човек“. Казвам: Той е нахранен човек. Но за да го познаете дали е благороден човек, оставете го гладен, и се опитайте да го побутнете. Добрият човек, сит ли е или гладен, в него няма никаква промяна, той е един и същ. Да не се мени нашето съзнание.

Както върви сегашната еволюция, тя е еволюция на кармата, или аз я наричам „изплащане на кармата“. Ние вървим по един правилен път и няма да се мине много, ще влезем в пътя на Божествената еволюция; затуй аз ви подканвам да изпълните този закон и да намерите ближния си. Намерите ли своята ближна, сродна душа и обичате ли я както себе си, ще бъдете в Божествения път. Като намерите тая душа, няма да я целувате, няма да я пипате, а само отдалеч ще я гледате. Ще кажете: „Да, но аз искам да си я постисна малко“. Щом речеш да я постиснеш, пропада всичко. Това, което може да се гали, пипа, целува, то се разваля. Целувките, стисканията са едно предаване. Когато обичаме някого, ние повече взимаме, отколкото даваме. Постиснем някого: „А, аз те обичам“. Но чрез това ние взимаме. Има нещо по-хубаво от прегръдките, има нещо по-хубаво от целувките, има нещо по-хубаво от галенето, разбира ли? Едно малко преживяване, едно мигновено виждане на Бога струва повече от хиляди животи. И когато видиш и познаеш тази душа, за която Христос казва да я познаеш и да я възлюбиш, ти ще почувстваш в себе си голяма сила, такава сила, каквато никога не си чувствал; ще изпиташ едно проявяване на ума, че изведнъж ще започнеш да виждаш много далеч, отатък Млечния път. Да видиш Бога, то е много нещо.

Христос казва: „Да възлюбиш ближния си като себе си“. Първо, ще намерите методи в своето съзнание, подсъзнание, самосъзнание и свръхсъзнание, и само като приложите тия мето-

ди в живота си, ще намерите своята сродна душа, и като я намерите, двамата мълком, тихо ще започнете да работите и няма да правите голям шум

в света.

Някой от вас ще каже: „Ние сме много големи грешници“. Не сте много големи грешници, аз не ви намирам за такива, но грешката ви е там, че искате много да живеете, а не знаете как да живеете. Тогава ще ми зададете въпроса: „Ами нашите вярвания в Христос от толкова години, ами молитвите, които четем, ами на църква, дето ходим, къде остана всичко това?“ Ами Христа намерили ли сте го? Аз не казвам, че не сте Го намерили. Бог е оставил хората да го пипат, дано го напипат. Преди 2000 години Той е говорил чрез Христа. Средали ли сте този Христос, да поговорите нещо върху Неговото учение? Можете ли да кажете поне един ясен сън, в който Христос да ви е разказвал нещо от Своего учение? Положителна философия трябва да има човек, за да види Христа. Туй чувство искам да ви пробудено у вас, но непременно трябва да видите своята сродна душа от Небето. Павел казва тази мисъл, само че малко по-другояче. Той казва: „Нито жена без мъж, нито мъж без жена“. С това той подразбира, че двата сегашни принципа - мъж и жена, трябва да се слепят в една душа и тази душа да намери другата сродна своя душа. Само тогава Христос ще бъде третият между тях.

И тъй, не считайте, че жертвата е Любов. Жертвата е само примирение. Чистотата в нея е основна. Подсъзнанието - това е душата, съзнанието - това е сърцето, самосъзнанието - това е умът, свръхсъзнанието - това е човешкият дух. Старите гърци са казали: „Познай себе си!“ - и те не са имали голяма философия, те са се занимавали само със съзнанието и само-

съзнанието, а сега християнската философия се занимава с великото учение на подсъзнанието и свръхсъзнанието; значи човешкият дух и човешката душа трябва да бъдат обединени, за да намерят истинския път на своето развитие, и тогава сегашните мъже и жени ще бъдат свободни и ще се разбират. А сега

всички искат жертви. Не, да започнем новата култура без жертви. И Давид в един от своите псалми казва: „Жертви бих ти принесъл, но ти не искаш жертви: жертви за теб са сърце чисто и смирено и дух съкрушен“. Значи, като разбереш своето съзнание и самосъзнание, ще видиш, че нито сърцето, нито умът няма да те спасят. Давид казва: „Само в моята душа и в моя дух, които са излезли от Тебе, само там ще Те потърся“.

Сега ще се върнем да потърсим този Христос на Любовта. Днес, като е Нова година, ще Го потърсим по новия начин и по стария начин. Истинската наука трябва да ни даде такива методи, които да можем да прилагаме, с които да работим. И като дойде онзи истински учен човек, ти от неговото мълчание ще научиш много повече, отколкото от говоренето му. И в старо време някой ученик дойде при учителя си, стои около една седмица, не говори нищо, но като си отивал, много нещо е научавал. Ще поеме аурата на своя учител, ще има неговите мисли, чувства и желания. Тъй че това знание никъде няма да го намерите, в никоя книга няма да го прочетете, а ще го добиете в най-голямото мълчание на вашата душа. Ще намерите това, което ще преустрои целия ви живот. Сега поставете това начало, за да се измените. Иде времето, за което апостол Павел казва, че всички няма да умрем, но всички ще се изменим.

И аз бих желал да ви срещна втори път не по един, а по двама - вас и вашата сродна душа, вашата ближна. Нея да намерите!

Резюме от беседа, държана на 1 януари 1922 г. в София.

Преминаване през планетните сфери

(Продължение от бр. 30)

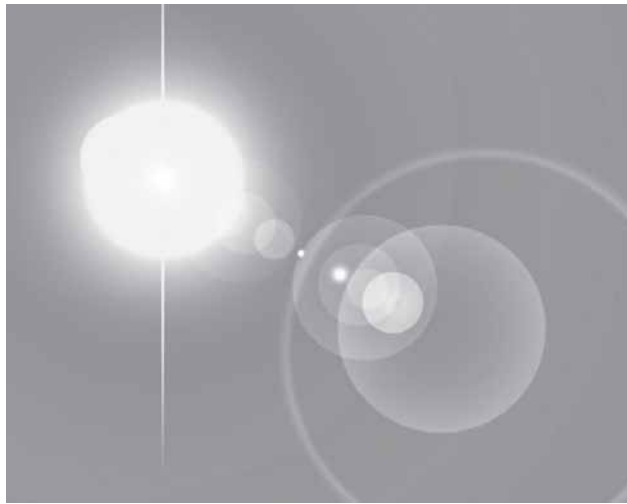
През време на своето земно съществуване човек живее в своята кожа, отделен от света и гледа на него като нещо вън от него. Но в слънчевото съществуване човек гледа на външния свят като на свой организъм, тогава има преживяването, че цялата Вселена с всичките йерархии, е вътре в него. И разбира, че той не е това, което се схваща на Земята, но че е нещо, което в себе си е толкова грандиозно, толкова мощно, толкова величествено, както Вселената с всички звезди и възвишени същества.

На Земята ние имаме едно твърде ограничено понятие за човека, затова, което е затворено в границите на човешкото същество. И добре, че е така, иначе човек, ако знаеше какво представлява той по същество, би изпаднал в лудостта на величието.

С пребиваването си в Слънчевата сфера той преживява, както казах, величието, силата и красотата на космичния човек, в когото се намират всички творчески йерархии на Битието, които изграждат своето съществуване в него. Това, което се намира в човека, е нещо много по-величествено от целия звезден свят с всичките му движения и звезди. Всичко това

представя външния свят на човека в слънчевото му съществуване. И както казах, всички хора на Земята са части, клетки от космичния човек, те носят в себе си неговите възможности. И затова в Слънчевата сфера след смъртта човек черпи директиви, които му позволяват да работи за своето бъдещо въплъщение под ръководството на възвишените същества, които обитават различните планетни сфери: ангели, архангели, началства, власти, сили и господства и заедно с всички човешки души, с които е свързан кармически. Тази работа, която се извършва в слънчевото съществуване за създаването на един бъдещ човек, на един бъдещ земнен живот, тази работа е нещо по-грандиозно от всички човешки творби на Земята.

Човек, както го виждаме на Земята, не е само една човешка творба, както мислят съвременните хора. В своето слънчево съществуване човешкото същество, човешкият дух сътрудничат с възвишените същества и под тяхно ръководство създава чудната сграда на своето земно съществуване, каквото представлява човешкото тяло. Но ако трябваше да работи сам заедно с другите човешки души за тази работа, резултатът би бил жа-

лък. Затова за изграждането на тази величествена постройка, каквато представлява човешкото тяло, е необходима помощта на всички творчески йерархии. В това, което произхожда от физическата наследственост, идва да се въплъти едно чудно космично създание, образувано в сферата на Слънцето. Така че човешкият дух прекарва половината от своето слънчево съществуване да работи заедно с възвишените същества за формиране на веществото на своето бъдеще тяло.

Слънчевото битие е цялото добро, в него няма място за злото. И ако бъдещото човешко тяло бъде изработено само от съществата на Слънчевата сфера, от най-висшата космична Мъдрост, то съществата, които биха се въплътили

на Земята, не биха били

главата и гърдите на космическия човек, а от пъпа надолу работят черните братя. Те са, които внасят злото в човешкото същество. Това не е случайно, но е цел да може човек да познава доброто и злото и по свободна воля да избира доброто.

През втората половина на слънчевото съществуване една част от човешкото същество, формирана под влияние на Божествените същества, се трансформира по такъв начин, щото изчезва до известна степен като действителна реалност и остава само като един образ. Най-напред човек е добро. После една част от това, което е така формирано, през втората половина на слънчевото съществуване се превръща само в един образ. Така че човешкото същество продължава своето съществуване отчасти като духовна реалност, отчасти като образ. Онази част от него, която е като духовна реалност в Слънчевата сфера представлява основата на бъдещото човешко тяло на Земята, а онова, което е само образ, представлява основата на човешката глава. В тази част, която е само образ, се формира човешката глава. Нуждите на тялото с всичките му органи и системи се явяват като естествени нужди, но моралният

импулс човек го чувства, когато се въплъти на Земята като нещо духовно. И това нещо, което ние чувстваме като духовно, този глас, който говори в нашето съзнание, този морален импулс, който ни подтиква към доброто, неговият начатък се е формирал в онази част на слънчевия зародиш, която през втората половина на слънчевото съществуване се явява само като образ.

През време на слънчевото съществуване на човека му е трудно да обхване съвкупността на човешкото същество в неговата дълбока реалност, да види истинското човешко същество, да преживее видението на космичния човек. Виждането на човешкото същество, съзерцаването на космичния човек след смъртта в слънчевото съществуване, е било нещо трудно през далечните минали епохи на човешкото развитие, когато на Земята е съществувало едно инстинктивно ясновидство. Може да се вижда странно, но факт е, че инстинктивното ясновидство, което хората са притежавали някога, ги е правило почти неспособни да виждат в слънчевото си съществуване човешкото същество. Било им е трудно да съзерцават образа на космичния човек.

(Следва продължение)

от стр. 1

при добро и спокойно дъвкане. Препоръчително е всяка хапка да се дъвче около 100 пъти. Освен житото могат се приемат по желание до 3 ябълки на ден, до 9 ореха и по 3 лъжици мед. Пие се обилно вода, без ограничения, не по-малко от 1,5 литра дневно.

Житният режим трае 10 дни. На десетия ден се отпоставя с „ангелска супа“, която се приготвя по следния начин: в литър и половина леко подсолена вода се варят 3 средно големи картофа, накрая се прибавят няколко стръка нарязан магданоз. Това е храната за деня, евентуално същото количество и за следващия ден. Постепенно се преминава към нормално хранене като в следващите дни се включват най-напред плодове, прости растителни храни без подправки, хляб и менюто се разширява всеки ден.

По време на поста човек трябва да запази бодр дух и радостно разположение, да мисли съзнателно за обновлението на организма си. Ако се почувства физическо или психическо неразположение, най-добре е постът да се прекрати. Обикновено на вто-

Житният режим

рия или третия ден се преминава през „лечебна криза“ - може да се появи главоболие, чувство на глад, раздразнителност и др. Оплакванията би трябвало да преминават като се изпият една-две чаши гореща преварена вода и се вземе малко мед и орехи. В никакъв случай не бива да се стига до усещането за мъчение по време на житния режим. Пнякога е по-добре той да бъде по-кратък, но да бъде съпътстван с лекота и радост.

В справочната литература можем да прочетем за хранителния състав на житото следните данни:

В 100 гр. пшеница се съдържат: белтъци - 12,1 гр., въглехидрати - 69,1 гр., мазнини 1,7 гр., целулоза - 2,0 гр., калории - 349.

Витамини и минерали в мг %:

Вит. В1 - 0,48; Вит. В2 - 0,14; Вит. Е - 3,20; Вит. РР - 5,10; Натрий - 7,8; Калций - 502; Калций - 43,7; Магнезий - 173,0; Желязо - 3,3; Фосфор - 406,0.

Известно е още, че пшеничените зърна са източник на две субстанции, на които в последните години се отдава голямо значение, това са

фибриите и антиоксидантите, на първо място коензим Q10. Фибрите са полезни за почистването на храносмилателната система и оптималното

функциониране на червата. Антиоксидантите предпазват организма от свободните радикали, които увреждат клетките, допринасят за стареенето и развиването на ракови заболявания.

Житното зърно се състои от обвивка, ендосперм и житен зародиш. Обвивката, люспата е богата на много минерали и витамини. В зародиша също се съдържат в концентриран вид вит. Е, магнезий, фосфор, тиамин (вит. В1), цинк.

При меленето на житото люспата и зародиша се отстраняват и остава само ендоспермът, който се състои главно от въглехидрати, белтъчини и почти не съдържа горейзброените съставки.

Полезността на житото като храна не подлежи на съмнение, но все пак не може да обясни изключителното значение, което Учителя й придава. Между разнообразните диети и разтоварващи режими тази диета с жито заема особено място. Всеки, който е направил препоръ-

вания от него житен режим може да потвърди пречистващото му и същевременно тонизиращо въздействие. За да го обясним, трябва да се съобразим с думите на Учителя за жизнената енергия, заключена в житното зърно:

Засега по-здравословна храна от житото няма. Обаче тъй както днес мелят житото и приготвяват хляба, голяма част от хранителните му вещества се губят. Меленето на житото е човешко изобретение. В бъдещата култура воденици няма да има. Когато житото се мели, голяма част от маслата, както и от хранителните му сокове изчезват. След като смелят житото, турят брашното в чували, дето стои по пет-шест месеца. Това брашно вече не е живо. То е изгубило всякаква жизненост, всякакъв живот от него изчезва. Житното зърнце съдържа в себе си потенциална енергия, която като влезе в организма на човека, се превръща в кинетическа.

В житото се крият най-мощните, най-благоприятните сили на живота.

Житното зърно е емблема на човешката душа.

Д-р Светла Балтова

Първата ми среща с Мусала

„Никъде в живота няма лесен път. И най-добрите неща се придобиват с големи мъчности. Сега тук, на Мусала, за да се качите на високо и на чист въздух, трябва доста път да извървите и много усилия да направите. И мнозина са се отказвали. А щом човек повярва, той може и не се отказва. Когато човек има вяра, животът е лесен. Мъчнотиите са един стимул за него.“

Учителя

Малко след началото на новата година и моя юбилеен 20-ти рожден ден, изкачих Мусала. Това беше първото ми изкачване на най-високия връх на Балканите. Благодарна съм, защото го споделих с хора, които ми бяха близки не по външни качества, а по душа и стремеж.

Бяхме разнообразна група от братя и сестри от цяла България. Заминахме 11 души, а се върнахме 13! С песни и молитви рано на 2-ри потеглихме и се качихме с лифта от Боровец, след което продължихме пеш към Заслона на Леденото езеро, където щяхме да нощуваме. Наслаждавах се на усещането да съм сред сравнително непознати хора, но да не ги чувствам чужди, а напротив - Необяснимо то ни сближаваше, а за по-малко от половин ден се запознах с всички. В началото на пътя, докато стигнем хижа „Мусала“, трябваше да пазим и да се пазим от скиори и сноубордисти, които също по техен си начин се наслаждаваха на планината и зимата, и снега. Аз няхах гети, но бла-

една крачка. Имахме късмет да сме единствените посетители на заслона за тази вечер и можехме да се настаним нашироко, да си поем и да се смеем, без да се смущаваме. И след всички чудеса на планината, останах впечатлена и от чудото на братската трапеца. Не знаех, че носим такава изобилие в раниците си. И как-

то винаги след хубава вечеря всички добихме едно приятно разположение на духа, вечерта мина в разговори и гледане на звездите. Научих първия си урок по астрономия, а учебник ми беше най-красивото небе с най-ярките звезди. След като изгря Си-

ла. Валеше сняг и духаше леден вятър. За около час стигнахме до върха като вървахме по металното въже, без което щеше да е много трудно. Мислех си как са успявали преди в подобни зимни условия и без днешната екипировка,

към нас се присъединиха един брат и сестра, които дойдоха през нощта от Седемте рилски езера - там бяха посрещнали новата година. Така станахме 13. Следобед времето се пооправи и излязохме да обиколим Леденото езеро. Спирахме 12 пъти, за да направим 12 кръга и да изпратим чрез молитви и песни положителни мисли към света. А в средата на езерото си направихме весела фотосесия и като деца се забавлявахме в снега.

До вечерта заслонът се напълни с туристи. Но това не ни попречи да продължим да играем различни забавни игри, които обаче прераснаха в сериозни философски разговори. Завършихме с тихи песни преди сън, за да изпратим всички заспали в най-светлите кътчета на Невидимия свят.

Следващата сутрин ни посрещна отново с мъгла и вятър, а от снеговалежа предния ден беше се натрупал доста сняг. По-ентузиазирани от нас се качихме отново за изгрева на върха и след наряда се върнахме за закуска. Прибрахме си багажите, стгнахме се здраво и тръгнахме надолу, защото ни чакаше цял ден път до Боровец. Въпреки че планината ни бе заредила с много сили, никак не ни се прибираще. Отново се сблъскахме със скиорите, които използват последния почивен ден. След доста дълго слизване и малко пътуване стигнахме в София по тъмно. Вечерта си легнах в моето легло, но съзнанието ми беше още в планината, нейната енергия не ме напусна няколко дни след това.

Мария Петкова

годарение на един находчив брат от две торбички от Била измайсторихме идеален заместител, който ми пазеше краката от сняг през цялото време. Бях жива реклама, на която се посмяха доста от туристите, които ни срещнаха. Хижа Мусала ни посрещна ремонтирана и топла с чай, боб и леща.

Всички много се радвахме, че се качваме на върха на Рила планина. Сигурна съм, че всеки искаше да изпрати от тук желанието си към Небето и красиви мисли към хората. Някои се чувстваха като у дома си, а други като за първи път бяхме наистина добре дошли. Докато стигнем заслона, планината ни посрещна с един красив залез, който окъпа белите върхове в розово и оранжево, а Витоша ми изглеждаше сякаш на

риус от един планински връх, всички си легнахме да съберем нови сили, за да посрещнем Слънцето от Мусала.

Започна и същинското изкачване на върха - сутринта, още по тъмно. Звездите, небето, върховете, всичко се беше скрило зад плътна мъг-

но като стигнахме горе разбрах, че качването на Мусала е нещо наистина ценно и не се дава току-така. Макар че не се виждаше нито Слънцето, нито върховете наоколо, нищо освен млечно бяла мъгла и летящи снежинки, ние посрещнахме изгрева в умувете и сърцата си. След топъл чай в метеорологията слязохме отново при заслона, където малка част от групичката ни беше останала и ни посрещна с богата закуска. Този ден се очакваше на заслона да дойдат още групи туристи и докато все още беше свободно, прочетохме беседата „Сродните души“. Тя промени изцяло състоянието и нагласата ни и ние се потопихме в Словото.

Любимо занимание ни стана всеки да напише пожелание на едно листче, да ги разбъркаме в една шапка и да си изтеглим късмета. И тези късмети ни съпътстваха през цялото време и досега. Още сутринта

Страници от „малкия град“

Мили приятели, познати и непознати, пиша ви по повод събитието, което дълго ще се помни не само с музикално-естетическото си, но и с художествено интерпретиране на песни и мелодии от Учителя Беинса Дуно.

В края на ноември, в „Ден Първи“ на Виделината (неделя) се състоя концертната изява на обичните ни сестри Йоана Стратева - цигулка и Радостина Няголова - пиано, гостуващи на град Шумен. Въпреки студата и първия сняг белият братски бус, подобно на морски албатрос, „долетя“, за да ни направи отново съпричастни, както към живописните кътчета на Рила - малки бисерчета подредени от сестра Гая Герасимова с мисъл и идея, отговаряща на музикалното произведение, така и към чудесната програма, представена ни от двете инструменталистки.

Празникът на духа започна с тиха и мистична вгълбеност - „Ще се развеселя“, „Нева Санзу“, „Мелодия 16“, а изпълненията се характеризираха с висок професионализъм. В малката читалищна зала с чудесна акустика (едно важно качество за доброто интерпретиране на музика) с изящество се преплитаха звучните интонации на Йоанината цигулка с приглушената педална звучност, арпеджираните акорди и кадифеномеките укращения, излизали на пианото под пръстите на Радостина. Последните, подобно на малки звънчета деликатно въздействаха на съзнанието, което като че ли бе в унисон с представящите ни се картини от видеостената: капчици роса в тревите, дъхавите планински цветя, многообогрени изгреви, лунна светлина; стичащи се водопади; както и задружен братски живот - носене на вода и дърва за кухнята, приготвяне на вкусен обяд.

Втората част от концерта бе посветена на известни пиеси от класическата музика. Произведенията от стари майстори - Й. С. Бах, В. А. Моцарт, бяха последвани от тези на

Фр. Шуберт с „Пчеличката“, както и от емблематичната програмна „Песен на Солвейг“ от Ед. Григ.

Но като че ли най-голямо впечатление направи финала на програмата - пиесата за „Радостта и Скръбта“, по аранжимент на брат Георги Стратев. Тук драматичният диалогизъм се почувства на няколко равнища: чрез многобройни щрихи и интонационни обограния, както и с ефектно преминаване на мелодичната линия от единия към другия инструмент - символично представящи двата емоционални пласта. В кулминационните моменти звукът бе мощен и силен, достигаше посредством големи кресценди и темпово забързване до фортефортисимо, като по този начин конфликтността се изразяваше в най-пълния си вид. Присъществяваше и голямо движение в дълбочина - чрез контрастност на двата инструмента: ефирността на цигулката се противопоставяше на плътността на пианистичната техника, което като че ли разширяваше хоризонтите на възприемчивост, граничещи до навлизане в други измерения.

Отзвучаващите акорди бележат края, но и началото. Началото на нещо ново и нетрадиционно. Под звуците на „Унгарски танц“ на Й. Брамс пред нас се разкри необичайна картина от братския живот: яркостта на Радостина „птица-въртолет“ дойде на помощ на братята и сестрите, а пренасянето на багажа към Рилския лагер бе осъществено като с магическа пръчица.

Още много може да се разкаже, но като че ли най-важното остава недоизказано - в сърцето и в душата на всеки един от нас, докосан се чрез езика на изкуството и импровизацията до творческото проявление на духа.

Благодарим ви от все сърце, мили братя и сестри - гости на Шумен, че ни направихте съпричастни на тази феерия от звуци и живописни рилски нюанси!

Емилия Георгиева

Привидно е, че във всеки истински студ на живота си ние оставаме сами до края на себе си докоснати от болката и нечути от ближния.

Събуждаме страховете с далечните спомени за изоставеност в този мрак на самотата.

Пречупваме вярата и любовта ни се стапя като сняг през март, разтапя се забелязано бързо.

И оголено сърцето ни търси душата, която знае как да помоли Небето за милост, за благодат, за надежда... Да помоли Единствения даващ всичко от безкрая на своето имане пълно.

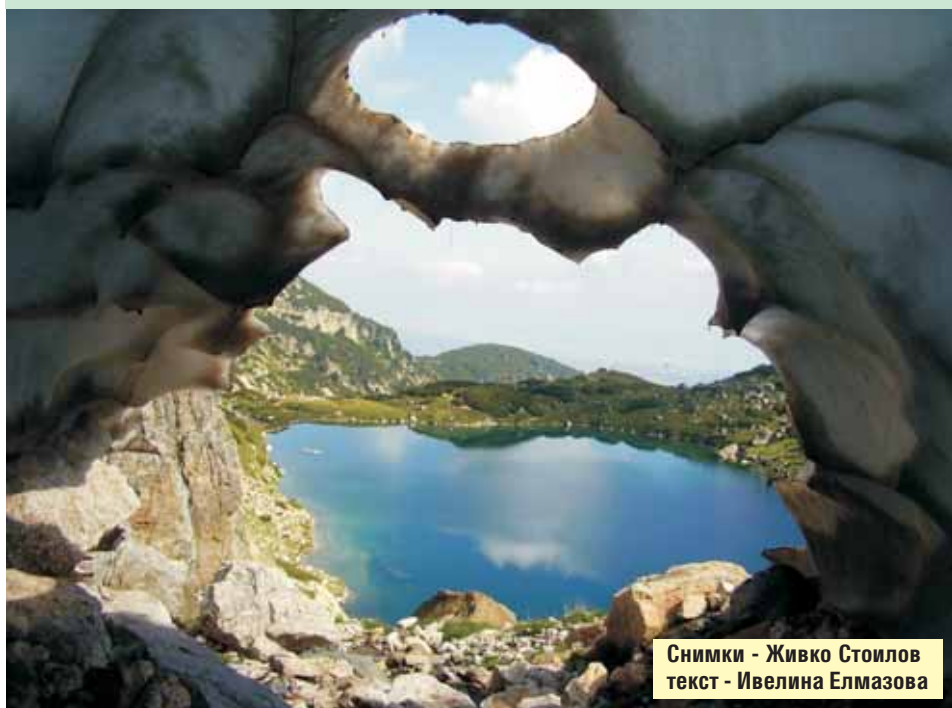

Защото студът всичко ни дава.

Дава, защото можеш да получиш само, когато сиротен, гол и беден останеш. И облича ни Господ с новата пролет, дихание първо на кокиче предвестник за края на зимата и началото ново, за раждане ново...

Ако приемеш студа в живота си, който всичко ти дава, щом останеш без нищо, което е преходно.

Снимки - Живко Стоилов
текст - Ивелина Елмазова

Музиката като наука за любовта-хармония

„МУЗИКАТА Е НАУКА, ЧОВЕК ТРЯБВА ДА Я ИЗУЧАВА СЪЗНАТЕЛНО, ЗА ДА ПРОНИКНЕ В НЕЙНИЯ ДЪЛБОК СМИСЪЛ.“

П. Дънов

Когато Питагор говори за музиката на небесните сфери, той създава една картина на универсума, в която космическата хармония говори на човека и безкрайните светове във Всемира с езика на тоновете. По-късно Аристотел обръща вниманието на нейната лечебна сила, известна като катарзисния ефект на изкуството. В древна Индия и Китай мъдреците също създават изключително голямото внимание на музиката и нейното възпитателно въздействие. В епохата на императорите Цин в Поднебесната империя е било известно, че когато управителите са разумни, справедливи и неогоистични, музиката е хармонична, хората са спокойни и доволни, държава процъфтява. А когато управниците са безотговорни, жестоки и себични, музикалният лад отразява хаоса и разпада в държавните дела и морала, социалното напрежение нараства и междуличностните отношения са отровени от ненавист, злост и нарастващо недоверие в институциите.

Религиозните ритуали през всички епохи са залагали на сугестивната сила на музикалното внушение - от античните египетски храмове до католическите катедрали, успешно използвайки съчетанието му с изобразително изкуство, слово, приглушена светлина и очарованието на стъклописите, превръщащи в съвкупността си църквата в прекрасен сакрален дом на молителите, устремени към Бога.

Паралелно с тази институционализирана музика обаче човечеството през цялата си културна история е формирало и култивирало естетическата си чувствителност чрез музиката, която е създавало непосредствено в своя делник, възпявайки тъгите и радостите си в мелодии и думи. Един от най-големите философи-мистици на всички времена Новалис е разбрал и изразил отлично органичната нужда на човека от музика като израз на единство с творческия космически ритъм, заявявайки: „В живота на всеки образован човек музиката и немусициката трябва да се редуват както спането и бодростта.“

Парадоксален израз на тази обективна необходимост от общуване с музика е днешният култ към поп-звездите (а Христос беше казал, че не бива да имаме идоли!), индустрията за създаване „музика за краката, не за сърцето“ и свръхдецибелите, заглушаващи мислите, идващи от сърцето, отчувачи ни

да слушаме тишината, в която се раждат звезди и позитивни идеи. Но дори най-примитивният субект, който заглушава празнотата в душата си с хазарт, демонстрация на сила и показното си благополучие, свикнал да заплаща с пачки благоволенията на „фолк-фурри“, инстинктивно се стреми към облагородяващото и възвисяващо влияние на музиката, способна да го прероди, макар и да не знае къде трябва да търси онези акорди, които ще го накарат да се почувства истински щастлив и доволен човек.

Защото музиката е много повече от забава и приятен фон на нашите работни и развлечения. Както казва Учителя Дънов, човек е сътворен от музиката и чрез нея познава истинската си същност. По тази причина е необходимо да се върне към Божествения й източник и да се пречисти: „Без музиката светът не може да се подобри. Тя е едно от средствата за възходящия, прав път на живота. Всеки един живот трябва да започне с музика, защото тя е един метод за повдигане на живота.“

Музиката е душата на Любовта - учи философът и композиторът Беинса Дуно. „Тя е родена от Любовта в Божествения свят. Тя представлява най-красивото в света, което може да бъде достигнато от хората. Музиката е история, която показва как е създаден Божественият свят в Битието вътре. И ако искаш да знаеш как е създаден светът, трябва да слушаш музиката. Това е историята на човешкия живот. И за да разберем живота, трябва да слушаме тази музика. Онзи живот, който е съграден на дисонанс, това не е живот.“

Това важи както за обществения живот, така и за съществуването на отделния човек. Агресивната музика създава агресивни хора и порядки, разпуснатата - толериранцизъм и безнравственост, печалната - засилва пасивното, безрадостно световъзприемане и

отслабва съпротивителните сили на организма. Тежкото историческо наследство на българския народ, обусловено от балканската съдба на османско подтисничество, е обусловило трагично-протяжното звучене на немалка част от нашия музикален фолклор, за който толкова сполучливо големият поет Никола Вапцаров казва, че народът в лицето на безименните си певци „изкарвал вопъла на песен, но само буренът го слушал.“ В словото на Учителя пък откриваме напомнянето, че в българските песни има голяма доза оплакване и то е израз на носения в националния манталитет и характер „закон на недоволството“, който прави българина песимист и спъва личната и обществената му активност по положител-

на „маанетата“ и сладни, но абсолютно безвкусни мелодии и текст. А те са критикувани със страст още от Алеко Константинов, надсмиващ се над любителите на „шлагери“ с турско-цигански напеви като „Карамфилчето, джиджифилчето“, а безразлични към съкровено българското звучене на „Хубава си, моя горо“.

И точно затова е необходимо музиката да очисти културното и психическото пространство от дисхармоничните елементи, въвеждащи хаос, негативизъм и мизантропия, за да изпълни човекотворческата си и освободителна функция. Помагайки всеки да се осъзнае като свободна и творческа личност, способна да гради в мир и разбирателство с ближните един по-щастлив

към изящните изкуства, към тези, които украсяват човека вътрешно с ония велики добродетели, които при никакви положения не изчезват, към тези, които придават на човека истинска красота.“

Музикалното изкуство е могъщ коректив на социалните и човешките недъзи. През столетията е съхранена мъдростта, че щом „Самият живот е мелодия, общественият живот е хармоничен.“ Тъй като мелодията, според П. Дънов е зов на човешката душа към Бога, а хармонията е отговор на този зов. Носейки Божествената любов в себе си, човек, говори, мисли и действа музикално, съчетавайки етиката на красотата и етиката на добротата в едно. Тъй като „Музиката - това е ди-

ханието на съзнанието“ Музикалният свят е среда, чрез която душата се проявява на Земята. Без музика, без музикалната среда, която светът на тоновете образува, душата и духът на човека не могат да се проявят. Любовта без подходяща музикална среда също така не може да се прояви. А Любовта, това е в е л и к а т а реалност на Живота □ “ . Като разбира се става въпрос за живот, подчинен на разумния ред в Природата и следователно, живот за цялото, без рецидивите на злостта, себичността, насилието и безлюбието.

Петър Дънов не се уморява да напомня, че музиката, музицирането и пеенето са могъщи средства за облагородяване и възпитаване на човека, както и универсално средство за лечебно въздействие, стига да се познават механизмите на въздействието на различните тонове и тонаности. Понеже всеки тон резонира така, че може да оказва положително влияние върху духовния и материалния свят, но може и да деморализира и да доведе до отрицателни последици в човешкия ум и тяло, както и в социалния организъм, ако не се използва вярно или съзнателно се злоупотребява с дисхар-

моничните звучения. Учителя предсказва, че лекарите на бъдещето ще бъдат музиканти и напомня още, че музикалните инструменти са стъпала в културния прогрес и пианото, както и цигулката са сред факторите, направили света по-добър.

Много важно е всеки, независимо от възрастта, да слуша музика, да свири на някакъв инструмент и да пее. Така той ще еволюира психически и ще се погрижи адекватно за здравето си: „Музиката е едно условие за добрия човек. Без музика човек не може да бъде здрав, без музика той не може да бъде и морален, без музика не може и дом да образува. Без музика и в личните чувства, всичко е аморално. Музиката трябва да има като едно условие, което Бог е вложил. Музиката е условие за здравето. Някой път вие не искате да пеете, и ако сте болни, болестта ви мъчно може да се излекува. Болест, при която можеш да пееш, лесно се лекува.“

Обяснението на лечителската способност на музиката се крие в телесната хармония като резонанс на духовната, космическата. В този контекст пеенето и слушането на подходяща музика са проводник на здравето, понеже става дума за трансформация на енергиите. Затова са толкова значими съветите да се слуша класическа музика, дори когато човек не разбира цялата й красота и дълбочина, така, както употребява различни лекарства, без да познава химическия им състав. Но още по-важно е и млади, и стари (а последните често смятат, че това не подхожда на белите им коси) да пеят от сърце и с чувство, за да прогонят неразположенията и огорченията си: „Ако един болен пее на болестта си, ще оздравее. Без музика, без пеене, човек се демагнетизира. Душата също се тонира чрез музика.“

Пеейки от душа, човек се свързва с Висшите светове и може да промени неблагоприятните обстоятелства в живота си. Хармоничната музика спомага за сдобряване на приятели и съпрузи, прочиства атмосферата в къщи от чужда негативна енергия, хармонизира мислите и прави дейността по-плодотворна. Тя е възпитателен, но и самовъзпитателен фактор. Тъй като музикално възпитаният човек има поразителни, по-чувствителни сетива и това му помага да бъде по-отворен и отговорен към света и ближните си.

ст.н.с. д-р Ерика Лазарова

Невена Неделчева За говорещите с времето текстове

(19.08.1908 Г. - 20.04.1995 Г.)

Тя е родена в малкия провинциален Симеоновград, заобиколен с високи планински склонове. Душата ѝ пристига на тоя свят изпълнена с копнеж за нещо ново, неизвестно, чудно, прекрасно. Нейната романтична нагласа от дете я води към мечтата да пътува, да отиде някъде далече, в неznайни страни. На тази мечта е подчинен и стремежът ѝ да овладее есперанто, с което се справя успешно.

След като завършва профилираната гимназия за учителки в гр. Стара Загора, тя работи известно време в тази професионална сфера.

Решаваща в оформянето на нейната представа за света и за достоен жизнен път е срещата ѝ с Учителя Петър Дънов. За нея тя разказва: „Бях ученичка във Втора девическа гимназия в гр. София. По това време извън града се залесяваше едно празно пространство с млади борчета. Денят беше празник на залесяването. Изведоха цялата гимназия и залесявахме до обяд. По едно време се отправихме към мястото на дъновистите - Баучер. Отидохме на поляната. Извикаха Учителя Дънов. Тогава Го видях за първи път. До Него стоеше стенографка и записваше думите му. Онова, което говореше, ме поразих: „Да бъдем чисти и светли като светлината“. Много ми хареса. После отидох, поисках беседа и с мои пари я отпечатах през 1926 г. След това я раздавах безплатно. Беседата „Чист и светъл“ бе държана от Учителя на 05.04.1926 г. в 14 часа на поляната на Изгрева по желание на ученичките от гимназията. От всички ученички само аз дойдох на Изгрева. И затова тази беседа ми е толкова скъпа...“.

След тази среща Невена остава на Изгрева и скоро започва да създава своите първи разкази и приказки. Отива с новите си творби със свито сърце при Учителя, но и с надежда, с вяра в Божествените Му всеобхватни знания и оттам винаги излизала окрилена. Той кротко ѝ казвал: „Пиши! Гроби, вода има много, дай да пият жадните за чисто-

та“.

Ето какво сподели тя за романа „Марта“: „Когато го написах, грабнах черновата и отидох при Учителя с надежда да му прочета няколко страници и Той да ми даде мнението си. Започнах да чета, а Той слушаше внимателно. След известно време понечих да спра, а Той мълчаливо ми даде знак да продължа. И така, страницата след страница - и няколко часа, докато не изчетох целия роман. Само от време на време ме прекъсваше и ми даваше своите указания и допълнения. Благодарих Му сърдечно, а дълбоко в душата си почувствах Неговото благословение...“.

Така Невена книга след книга написва 18 романа, детски разкази, приказки, някои отпечатани на есперанто, за което получава благодарствени писма от цял свят.

През 1971 г. взема участие в литературен конкурс за разказ на есперанто в Италия и печели трета награда с диплом и медал. Малко по-късно с друг разказ - „Светлина“ печели първа награда в Испания.

В своето творчество тя вгражда Словото на Учителя, използвайки езика на литературата. Невена Неделчева е прекрасен разказвач, а нейните произведения оказват своето въздействие върху всички хора с духовни интереси.

С много любов ние, които я познавахме и обичахме, искаме да ѝ благодарим за светлината, с която щедро даряваше душите ни, и да пожелаем на настоящия роман „Добър път!“ към сърцата, които го очакват толкова отдавна.

Георги Петков

Връзката учител-ученик е свещена. Тя е изначална близост, съкровена споделеност, среща в непознати измерения, таен код, чрез който се изкачва планината, преминава се пустинята и се достига до онова небесно състояние, което узнава Бога без понятия, отвъд крайното, след възможното. Учителят идва, когато ученикът е готов - за да го одари с духовно зрими стъпки към отвъдното смислите време, събиращо и подреждащо послания и откровения. Книгата на Невена Неделчева „Абсолютният закон“ е разказ в разказа за тази среща и за един дълъг път във вътрешното пространство на душата, който се превръща в просветлено преоткриване на вечното. Тя представя, от една страна пътуването на главната героиня, Ягода, из това пространство, а от друга - четящият откъс от редовите съзира пилигримската участ на авторката, стъпила боса по същия осеян с болка и разпънат от мъчителни избори маршрут между земята и небето.

Духовната нагласа на Невена Неделчева е ключът към разбирането на една творба, която на пръв поглед няма претенции за висока литературност и класически измерение. Цитатът, служещ за мото и въведение към романа, е библийска парафраза на апостол Павел, изречена от Учителя Петър Дънов, и задава параметри на разчитане чрез критическата сила на Божественото откровение. Религиозното в широката хуманитарен смисъл на думата е езикът на авторката, то е структура на мисленето ѝ, ритъм на житието ѝ, генеалогия на творчеството ѝ. Тази книга предполага един от по-малко популярните в литературознанието ни дискурси - този на богомислието. Той различа човешкото чрез Божественото, обективното и видимото - чрез стаеното и наднешното; следва принципите на духовната йерархия, в която тегърва прозиращите се приобщават към онези, които говорят за другото битие; ритуално възкресява ключови библийски послания, за да ги възвърне към онова знаене за Бога, при което думите за Него се превръщат в друга ипостаса на Словото. Херман Коен в една от берлинските си лекции казва: „Въздействието на човека не остава нищо друго, ако той е възлюбил Бога. Затова познанието, резорбиращо всички останали съдържания, не се казва вече само познание, а любов“. Докоснала това познание, героинята на Невена Неделчева му се отдава изцяло. С неговата благост тя се научава да обича всичко и всички и свидетелства идеята в нейната действителност, създадена от взаимност.

Както всяка дълбока, мъдра книга, „Абсолютният закон“ проблематизира съществуването, задава въпроси, конструира алтернативни светове, защото се занимава с изначалните ценности на битието и редува земната прагматика с трансцендентната реалност. Едва ли бихме могли да причислим творбата към определено литера-

турно направление. Писана през седемдесетте години на двадесети век, тя стои далеч от тях по език, световъзприятие, модел на изграждане и послание към читателя. Събитията, които проследява, събират сюжетните линии в разделното време малко преди Втората световна война, след избухването ѝ и в първите години след нейния край. Изказът на героите съответства на зададения хронологичен план и в този смисъл се доближава до Иполит-Теновата визия за пълен съвпад на времето, в което се развива литературното действие, и начина на говорене, характерен за него. В студията си „История на английската литература“ Тендинамично застъпва теорията, че ако авторът облече героите си в подходящи дрехи, представи достоверни пейзажи и украси външните страни на своя замисъл, но действително не съответстват на конкретната епоха, то творбата не отговаря на голямото си предназначение - подобряване на човека и обществото. Езикът на „Абсолютният закон“ напълно покрива този позитивистичен подход, но в същото време посланията, които отправя, го приближават по-плтно до романтичния модел на създаване и съществуване. Романът твори поетика на тайнственото и открива познанието посредством посвещение в света на невидимото. Интерпретацията на художествените модели у Невена Неделчева, обвит в мистика, потвърждава факта, че тя по своеобразен начин открехва възможностите на духа да бъде властелин над преходното в пътя му към съвършенство. Авторката изгражда образа на Учителя като централен образ на автоидентификация и проследява събитията чрез ключовите знаци на своя текст - алегории, символи, послания, които придобиват статут не само на национални, но и на универсални феномени. Словото на Учителя е оня невидим творец, който придава смисъл на всичко случващо се и достига до параметрите на вселенския порядък, който помага на надеждата да замести скръбта. Защото героите на творбата страдат. И знаенето за пречистващата сила на страданието трябва да бъде положено сред превратностите и странстванията на духа, сред трагедията и безсилната болка на несбъднатата. Ягода, Елена, Соня, Емил, Вълкан, Людмил, генералът, детето Владко, докторът, Дарина - всички преминават през тежката врата на безизходната мъка, за да стигнат до оня импулс, който разтваря човешкото в Божественото, за да го заведе на място, неподвластно на битката между времето и смъртта. В този смисъл те обитават две категории реалност - осезаемата и символната, и затова са носители на историята на душата. Авторката разглежда тяхната съдба като вид пътуване - към себе си, към познанието, към истинската дом на човешките същества.

За целта тя извежда Дома и Пътя като архетипни образи и основни метафори на битието. Те са две различни трансформации на времето, два модуса, изпълващи с достатъчност живота, между границите на които той осъществява своята безкрайност както в дълбочините на сетивното доловимото, така и във висотата на достижимото единствено чрез духа. Героите-пътници на Невена Неделчева носят дълбоко в себе си носталгичния образ на Дома като начало и край на сакралното завръщане към Първата точка на съществуването, където е скрита причината на ставащото и неговия смисъл. Домът се нуждае от Пътя, за да открие на човека пространството, а Пътят се нуждае от Дома, за да му даде обещание за завръщане. Така те се взаимонаселяват и осмислят като различни състояния на едно Битие.

Ягода, Елена, Емил постигат равностойност в отношенията с Безкрайността чрез страданието и откритието за неговата причинност. Те са материален израз на Безкрайността, пригодим към и усвоим от човешкото естество и преминавайки през земното съществуване, участват в движенията на нейната тъкан (времето и историята), преди да се върнат към животрещящите ѝ форми. Трудно се живее в тукашното, когато духът е одарен да знае повече - след явлението на тайната. Степента на мистичност не е в броя на отключените тайни, а в самата им наличност. Който трупта знание, трупа тъга, казва Еклесиаст. А възрастта на човека се мери не според изминалите дни, но според количеството тъга, струпащо в паметта на душата. Героите на романа са натоварени от авторката си с нелеката задача чрез своята съдба да обяснят невидимите връзки между ставащото, станалото и онова, което има да бъде. Като инструменти на този замисъл функционират сънят, прозрението, монологът (в дневниците на Емил и Соня), молитвата и преките послания на Учителя. Читателят не може да бъде лишен от духовното упражнение да ги дешифрира, подрежда и осмисля. Тънката им символика го превръща в активен сътрудник на твореца и негов привърженик, лишавайки го от удобното пасивно възприемане на текста. Невена Неделчева поставя знак за равенство между феномена и неговия символ (черта на гностицизма), което позволява както едно почти йероглифно по-сложност изразяване, така и по оня начин, за който шведският мистик Сведенборг настоява - овеществяването на думите в смисли и значения, постижими за хората, като равнозначна цел заедно с проповядването на Божие слово. Интересен похват на авторката е разглежданите явления, понятия, феномени, да бъдат представяни не моралистично, а чрез техния генезис. Вътре в тази космогенеза като звезди се подреждат мисли и чувства и четящият открива, че човешката емоционалност има вселенски характер не по-малко от властелина разум и тя го приближава към Бога чрез

най-висшето си проявление - любовта. Любовта в романа е проекция на невидимото и катализатор на всички събития. Тя е най-красивото, най-съвършеното, но и най-тъкното в душите на героите. Тя е вдъхновяващ бляк, който надмогва острите зъбери на болката, за да извае от песчинката перла. Тя е мелодията на чудната песен на звездите, която душата помни във всяко свое състояние. Тя е проявление на Божественото в най-висшия му акт - саможертвата.

Само любовта извисява страданието, казва Достоевски. Един ден, и това е денят, заради който е роден, човек разбира, че всичко подлежи и всичко принадлежи на любовта. И не само в единичния жест към едно-единствено същество. Всичко е създадено от нея и чрез нея и когато душата е озарена от това знаене, тя е видяла безкрайността на пътя към небето. Умеейки да обича, човек вече е върнал на живота своята причина. Така се подрежда Космосът и краят достига началото, Домът става Път, а Пътят - Слово. За Ягода, Емил, Елена, за всички герои на романа пътят във външното пространство се превръща в път навътре. Това е тяхното просветлено преоткриване на вечното. От изживяната докрай непоносима мъка светът става хармоничен, прозрачен и четлив, а мъничката точка на човешката конкретност се слива с всезнанието. Така пътуването им е осъществено в най-прототипичния смисъл на този архетипен образ - като изпитание и озарение. И човекът, преобразен от тях, сам се превръща в ново начало, от което да започне следващият кръг на невидимата спирала, равнопринадлежа на материята и Духа. Това е посланието на Учителя към неговите ученици.

Казват, че времето определя истинската стойност на нещата. Но времето има мерки и граници, в които се околнеставят събитията, без да се определя тяхното естество. В хода на историята хората винаги са си давали сметка, че за да постигнат вечността, трябва да се разправят с времето. Като билярно отрицание на крайната вечност, то би трябвало да е също крайно, затворимо в лоното на паметта. Една непрекъснато повтаряща се крайност, поставена в границите на условността. Но има истини, които не могат да бъдат задържани в тия условни параметри. Те говорят за времето като равни нему и избират кога и как да се случат. Или да не се случат. Времето не може да бъде тяхна мярка, защото се нуждае от тях, за да има къде да разположи своя смисъл. Изкачайки хълма на споделеното духовно откровение, Невена Неделчева е моделирала говоренето с времето като приближаване към Твореца. Както повечето философски въпроси, този също намира разрешение в свободния избор на вярата. Но ако търсим последната граница, тя може би няма да се окаже във времето и пространството. А в любовта.

Стела Рускова

НОВА КНИГА НА ИЗДАТЕЛСТВО „БЯЛО БРАТСТВО“
„Абсолютният закон“, автор Невена Неделчева

Факти, за които вече може да се говори

Искам да ви представя една интересна книга и начина, по който тя попадна в моите ръце. В края на 2008 г. в София се проведе среща на проф. Хари Салман и д-р Росен Милев - двамата, написали предговора на „Дипломната работа на Учителя“. Разговорът премина много сърдечно с интересни теми за всички нас: за голямото и тяхната писменост, за епископ Вулфила, за Учителя. На тази среща Росен Милев ми донесе една книга от Богомил Герасимов - „Дипломация в зоната на кактус“ - биографичен роман, написан от позицията му на български посланик в Мексико. Авторът е човек от дипломатическите среди и не е свързан с Братството, но това прави неговата гледна точка изключително интересна. Дошло е време да излязат най-много потулени случки и засекретени документи, които ни отвеждат към истинските причини и силите, повлияли по странен начин на познати нам събития, в които Учителя и Бялото Братство имат дял.

Ще спра вниманието ви на няколко цитата, които дават макар и отчасти една интересна характеристика на Бялото Братство по времето на честванията за 1300 г. България:

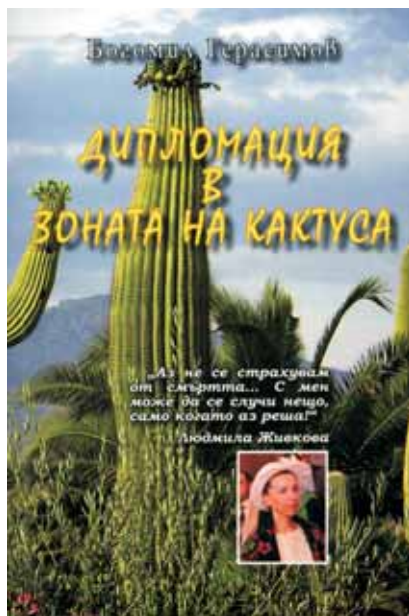
„Факт е, че Людмила Живкова беше неадекватна, но в хотела /в Мексико/ се отдаде на молитва и на 4 март беше свежа като кукуряк. Дъновистите на това място могат да ркопляска: ето още едно доказателство, че Учителя помага, когато човек го потърси. Не се съмнявам, че Людмила е била в контакт с него или с нещото, което и върна силите и й позволи да завърши тържествата в Мексико по слу-

чай нашата 1300 годишнина.

И Богомил Райнов и Людмила се занимават с културата, с непреходните ценности, с красотата и нейните закони, с еволюцията и спиралата - един от постулатите на Бялото братство за постепенното възходящо развитие нагоре. В края на януари 1979 г. излиза статия на Людмила със странното заглавие: „Хармония и красота в безпределния спиралообразен кръг на развитието“.

Какво ли щеше да стане в България, ако Людмила бе продължила да прилага идеите си на практика! Можеше например да въведе Паневритмията като задължителен предмет в училищата. Сигурно след 10 ноември 1989 г. щяхме да видим първите партийни и държавни ръководители начело с Петър Младенов облечени в бели роби и подзвучите на странната музика да срещат изгряващото Слънце с танци край Седемте рилски езера. Щеше да се намери някой от тях да направи изявления, че така се извършва разумна обмяна със силите на Природата, че се повдига равнището на обикновеното всекидневие, че се доставя радост на отпуснатите мускули... Фантастично, нали? А не беше ли фантастично да видим същите тези ръководители, доскоросни атеисти, на молебен в „Свети Александър Невски“ със запалени свещи в ръце!

Да, аз съм твърдо убе-

ден, че Людмила беше много разочарована от някои хора, но това не бяха Живков Попов, Емил Александров и някои други. Те бяха твърде малки, а тя се бореше за твърде високите идеали на Бялото братство, за да досегне на живота си от недовказани и скрити обвинения.

Никога няма да допуснете, но се оказва, че и самият Тодор Живков е на „ти“ с „братството“ на Дънов, т.е. с дъновистите. Ето какво прочетох в неговата дебела книга: „Отново ще се отклоня, за да кажа на читателите, че и самият аз съм имал контакт с дъновистите. По време на нелегалната борба се укривах около два месеца в две семейства от това братство. Използвах квартирата на един учител, уволнен по Закона за защита на държавата, който си беше построил къщичка в района на Братството - сегашния софийски квартал „Изгрев“. В тези семейства много често се събираха дъновисти, които водеха продължителни разговори. Пра-

веше ми впечатление, че те са всеотранно развити - разискваха за музика, история, изкуство, литература и т.н. Вижда се богат диапазон от теми и интереси. Беше ми приятно да контактувам с тях. Но напуснах квартирата и тяхната компания, защото една млада дъновистка, може би поради лични симпатии, идваше всяка сутрин да ме буди. Да сме посрещали заедно Слънцето...“

В „Мемоарите“ е включено и свободното съчинение как Тодор Живков се среща в Кремъл с Брежнев, как защитава дъновизма, защото съветският ръководител има информация, че неговата дъщеря, т.е. Людмила, „поддържа сектата, която нямала нищо общо с нашата идеология и практика“: „...Ставаше дума за дъновистите. Отговорих му: „Другарю Брежнев, дъновизмът, наричан още Бялото братство се заражда в България и постепенно се разпространява в западна Европа и Америка. Той и в момента има искрени последователи на Запад. Дъновизмът е теософско учение. Стреми се да синтезира мъдростта на всички религии, за да проникне отвъд това, което е тайнствено за религията - Космоса, природата и бога, творението и творецата. Дъновистите изпитват особен култ към слънцето, който в никакъв случай не е религиозен. Това братство не вреди на никого в България, дори Светият синод не води борба против него. Нямам сведения, че Людмила Живкова е оказала политическа или друга подкрепа на дъновистите, но допускам, че е имала контакти с тях. Ще изясня случая...“

Андрей Грива

При всички изпити остана верен на Любовта! Ученикът трябва да издържа в Любовта до край, без да се усъмни в нея. Пътят на Любовта е път на множество изпити, през които ще мине той, за да се види доколко е издържлив в Любовта. Любовта на ученика трябва да бъде толкова голяма, че да издържа всичките положения, които ще му дойдат. Само Любовта може да издържа и най-противоречивите положения в живота.

Деца за любовта

Лео Баскаглия, писател и преподавател, разказва за един конкурс, в който трябвало да жури-

Любов е, когато мама прави кафе на татко и сръбва от чашката му, преди да му я даде, за да

ра. Задачата на конкурса била да се определи най-грижовното дете. Победителят било едно четиригодишно момченце, чийто възрастен съсед наскоро изгубил съпругата си. Когато малкото дете видяло, че мъжът плаче, отишло в двора на господина, покатирило се в скута му и останало седнало там. Когато се върнало при майка си, тя го попитала какво е казало на съседа, а малчуганът отвърнал: „Нищо, само му помогнах да поплаче“.

Любов е, когато ти отиваш да си купиш нещо за ядене и даваш на някого повече от твоя чипс, без да искаш той да ти дава изобщо от своя.

Криси - 6 години
Любов е това, което е в стаята с теб на Коледа, ако ти спреш да отваряш подаръците си и се заслушаш.

Боби - 7 години
Любов е това, което кара да се усмихваш, когато си тъжен.

Тери - 4 години

е сигурна, че е хубаво и няма да го опари.

Дани - 7 години
Ако искаш да се научиш да обичаш по-добре, трябва да започнеш с хората, които мразиш.

Ника - 6 години
Любов е, когато казваш на едно момче, че харесваш ризата му, с която го виждаш всеки ден.

Ноил - 7 години
Любов е, когато една стара жена и един стар мъж са още приятели, макар че се познават много добре.

Томи - 6 години
По време на моя рецитал по пиано, когато излязох на сцената, много се страхувах. Видях колко много хора има в залата! Всички ме гледаха. И видях татко, който ми махна с ръка и ми се усмихна. Той беше единственият, който направи това. Повече не се страхувах. Това е любов.

Синди - 8 години
Любов е, когато кученцето ти те близва по лицето дори и тогава, когато си го оставил цял ден само.

Мери - Ан - 4 години

Ученикът трябва да различава Любовта. Тя може да бъде физическа, духовна, а може да бъде и Божествена. През тези три положения всички енергии се трансформират. Ученикът трябва да живее в духовната и Божествена Любов. Физическата се мени и променя; духовната се променя, без да се изменя, а Божествената не се променя, нито изменя, а само расте!

С любов и уважение към всички братска група „Габрово“

Уточнение

теми, като за основа на Бялото Братство и мирното Бяло Братство и мирния Учител Беинса Дуно. В зала „Възраждане“ присъстваха няколко души, от които над двеста бяха от Братството. Представена бе на живо и Паневритмията. Във фоайето на залата бяха организирани и две фотоизточения на два дни бяха изнесени редица доклади на различни

Във вестник „Братски живот“ бр. 34 от декември 2008 г. е публикувана статията „Първа научно практическа конференция“, посветена на живота и делото на Учителя. В тази връзка е необходимо да направим следното уточнение.

На 27 и 28 април 1991 г. в гр. Габрово бе проведен „Първи национален симпозиум (конференция), посве-